

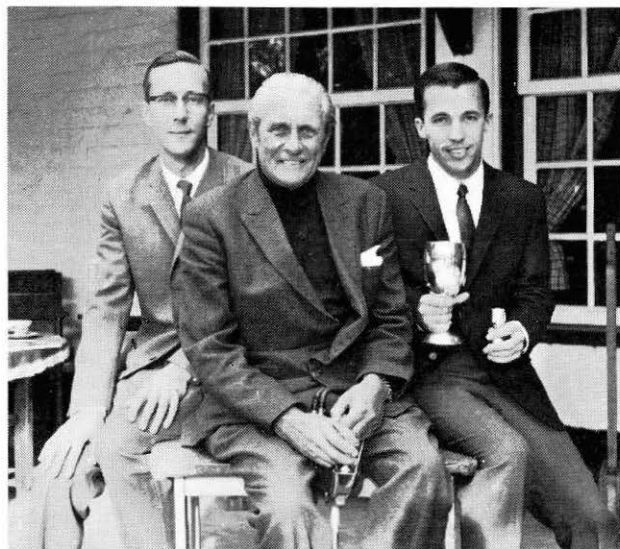
L. H. Masterson, *kampioen der kampioenen*

De clubkampioenen die deze keer bij het Kampioenschap der Kampioenen om jhr. mr. A. Calkoen van Limmens „Superchamp” wisselbeker op de Golfclub „de Dommel” verstek hebben laten gaan — er waren er slechts negen, waar er toch wel zestien hadden kunnen zijn — hebben groot ongelijk gehad, want het was niet alleen bijzonder gezellig op de immer gast-vrije club op het fraaie landgoed „Zegenwerp”, maar ook het weer en de uitstekende toestand van de baan werkten mee en inspireerden de spelers tot soms grootse daden.

Dat begon al dadelijk in de enige partij in de eerste ronde, waarin Victor Swane de eer van zijn club en van een roemrijk golfersgeslacht hoog hield door op de laatste green te winnen van de kampioen van de Veluwe, L. van Driel.

In de tweede ronde was Van Erven Dorens (Hilversum) in genen dele opgewassen tegen het efficiënte spel van de Haagse kampioen L. H. Masterson (die dan ook de wisselbeker won); Swane kon het net niet bolwerken tegen de stoere en onder alle omstandigheden glimlachende Van Neck, die zich nog genoeg herinnerde van zijn uitstekende spel tegen de Belgen en in het Nationaal Amateur en dito Open.

De Hattemse kampioen Smit, verleden jaar op de Rosendaelsche finalist tegen De Witt Puyt, was er op uit — indien laatstgenoemde zijn partij in de tweede ronde eveneens zou winnen, hetgeen het geval was — revanche te nemen voor de toen geleden nederlaag. Het zag er echter aanvankelijk niet naar uit dat Smit tegen de Amsterdammer Munro daarin zou slagen, want met 4 down en nog 5 holes te spelen leek Smit zijn ondergang tegemoet te gaan. Maar golf is een verraderlijk spel, vol onzekerheden — zoals

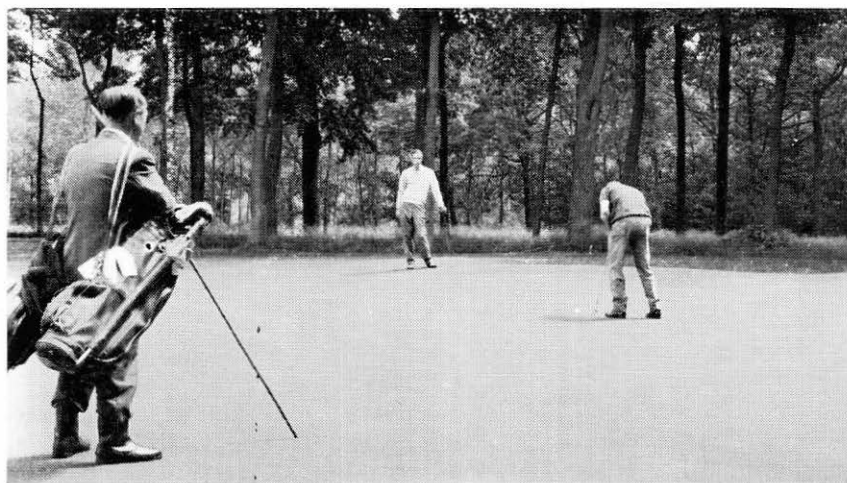

De „sponsor” van het Kampioenschap der Kampioenen met (rechts) de nieuwe „superchamp” L. H. Masterson en links de finalist W. F. Smit.

Smit in de eindstrijd nogmaals zou ervaren; maar daarover later — en Munro verloor vier holes achtereen, waarvan de korte 17e tegen een drie van Smit en de 18e tegen . . . een zes. Op de 19e maakten beiden toen weer een birdie-4 en op de 20e maakte Smit met een drie een eind aan de partij.

Titelhouder De Witt Puyt had zijn handen vol aan Rosendaeler Wells, maar won toch met het kleinst mogelijke verschil.

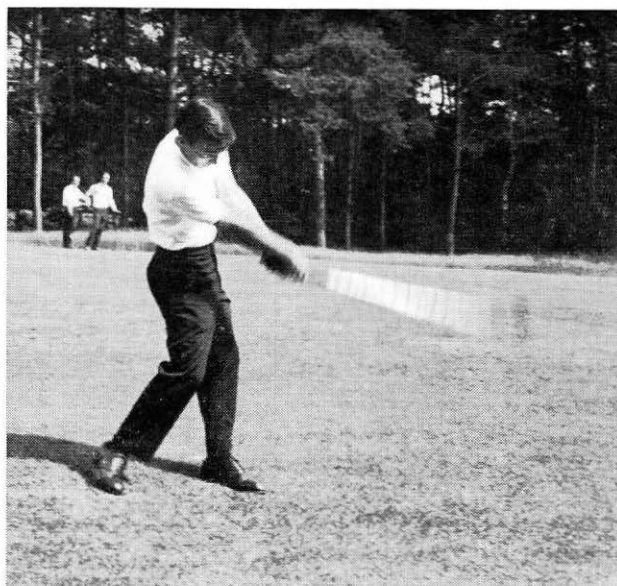
In de halve eindstrijd was Van Neck plotseling de cadans kwijt, had de grootste moeite om het midden van de fairways te houden, zodat Masterson met 5 en 4 een gemakkelijke overwinning behaalde. Smit

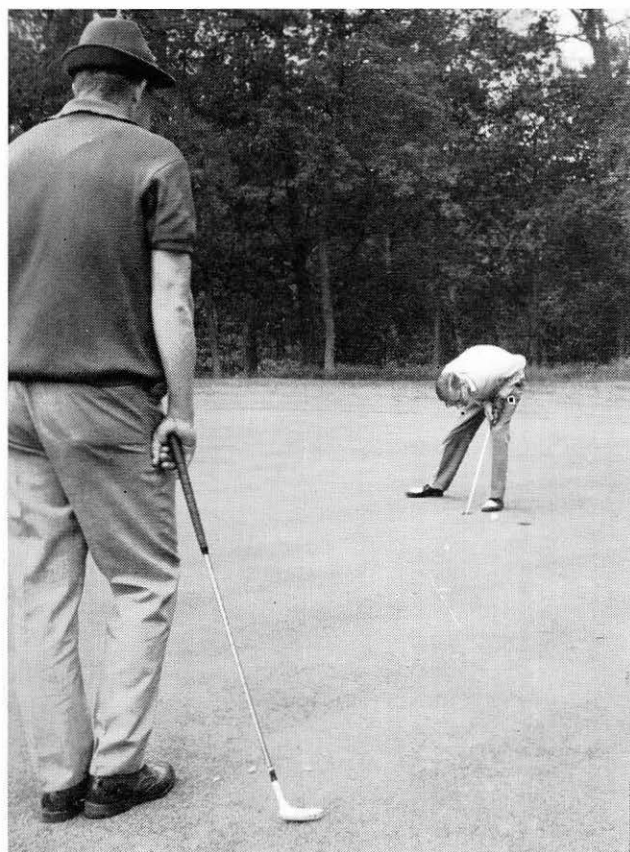
De Witt Puyt puttend in de halve eindstrijd tegen Smit.

kreeg zijn revanche, versloeg in een mooie en spannende partij De Witt Puyt met 2 en 1 en bereikte aldus andermaal de eindstrijd, waarin de titel hem evenwel (nog) niet was gegund, hoewel hij hem vrijwel voor het grijpen had. Maar golf . . . enfin, dat weet u nu wel.

Smit was tegen Masterson 1 up na de turn dank zij twee „vitale” lange putts op 7 en 9; deze laatste na een verkeerd beoordeelde approach, die ver over de green in hoog gras onder een auto belandde (die moest worden verplaatst), waarna Smit terug chipte naar de green en een putt van 2½ meter maakte. Daarna is Smit tot de 17e niet meer down geweest, maar . . . hij greep op de 15e zijn kans niet om 2 up te komen, redde op de 16e zijn voorsprong met weer een lange putt, berekende vervolgens zijn putt van de rand van de green op 17 verkeerd, maakte een vier en kwam all square. Wellicht van de schrik joeg Smit toen op 18 zijn drive rechts in het bos, waar de bal heel ongelukkig tegen een steile helling boven een boomtak bleef hangen. Dit kostte hem een slag, de hole en de partij, aangezien Masterson van de omstandigheden gebruik makend de hole regelmatig uit-speelde.

Een ijzerslag van L. H. Masterson.

Links: Smit puttend in de halve eindstrijd tegen De Witt Puyt (voorgond) en rechts: Smit bestudeert de hachelijke toestand van zijn bal op de laatste hole in de eindstrijd.